

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/70/2025
Identifikačné číslo spisu:	7123010548
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:7123010548.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a Mgr. Michala Pollák v trestnej veci obvineného V. V. pre prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona, prerokoval na neverejnom zasadnutí s následným verejným vyhlásením rozsudku konanom 29. januára 2026 v Bratislave dovolanie obvineného podané prostredníctvom jeho obhajcu Ing. JUDr. Petra Talána proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 3. júla 2025, sp. zn. 6To/35/2025, a takto

rozhodol:

I. Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku sa vyslovuje, že uznesením Krajského súdu v Košiciach z 3. júla 2025, sp. zn. 6To/35/2025, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku

bol porušený zákon

v ustanoveniach § 176 ods. 2 Trestného poriadku, § 180 Trestného poriadku, § 168 ods. 1 Trestného poriadku, § 2 ods. 9 Trestného poriadku a § 319 Trestného poriadku
v neprospech obvineného V. V..

II. Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 3. júla 2025, sp. zn. 6To/35/2025, sa zrušuje v celom rozsahu; zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

III. Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku sa Krajskému súdu v Košiciach prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Odôvodnenie

Mestský súd Košice (ďalej tiež „mestský súd“) v poradí druhým rozsudkom zo 6. februára 2025, sp. zn. 7T/16/2023, uznal obvineného V. V. za vinného z prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe, že

v F. na ul. Z. námestie č. X sa v presne nezistenej dobe od 19:00 hod. dňa 20.02.2022 do 07:50 hod. dňa 21.02.2022 za pomoci pravého kľúča a bez vedomia a súhlasu vlastníka vozidla Ing. J. J. zmocnil osobného motorového vozidla zn. F. M., modrej metalízy, evidenčné číslo F. XXX E., VIN: N., ktorého hodnota bola ku dňu 20.02.2022 vo výške 12.055,- Eur, a následne toto vozidlo bez vedomia a súhlasu majiteľa neoprávnené používal do presne nezisteného času, avšak najviac do 16:00 hod. dňa 21.02.2022, nakoľko v tomto čase bolo predmetné vozidlo nájdené na poľnej ceste nad ul. G. v katastrálnom území Y. S. v F..

Za to súd u obvineného podľa § 44 Tr. zák. upustil od uloženia súhrnného trestu, nakoľko trest uložený mu rozsudkom OS Košice II z 18. januára 2023, sp. zn. 5T/48/2022, právoplatný 16. marca 2023, v spojení s uznesením Krajského súdu Košice zo 16. marca 2023, sp. zn. 7To/11/2023, v trvaní 10 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia považoval na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd poškodeného Ing. J. J., nar. X. O. XXXX v F., trvale bytom F., Z. X. XXX/X a W. poisťovňa a. s., so sídlom G. J., U. X, L., zastúpenú Ing. A. G., nar. X. X. XXXX s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti uvedenému rozsudku mestského súdu podal obvinený V. V. v zákonom stanovenej lehote odvolanie, o ktorom Krajský súd v Košiciach (ďalej tiež „krajský súd“) uznesením z 3. júla 2025, sp. zn. 6To/35/2025, rozhodol tak, že podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného ako nedôvodné zamietol.

Dňa 31. októbra 2025 podal obvinený V. V. prostredníctvom ustanoveného obhajcu Ing. JUDr. Petra Talána písomne odôvodnené dovolanie, v ktorom uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. a síce zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Obvinený vo svojej dovolacej argumentácii namietal, že napadnuté rozhodnutia súdov trpia zásadnými vadami, a to nepresvedčivosťou, čo do preukázania skutkov, za ktoré bol uznaný za vinného, ako aj arbitrárnosťou a nepreskúmateľnosťou pre nedostatok riadneho odôvodnenia a nevysporiadania sa s jeho argumentáciou, čím došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Mal za to, že súdy založili svoje rozhodnutia na dôkazoch, z ktorých nemožno vyvodiť skutkové zistenia, ktoré by svedčili o spáchaní skutku tak, ako je to uvedené v skutkovej vete ustálenej napadnutými rozhodnutiami. Napadnuté rozhodnutia sa vo vlastnom odôvodnení celkom vyhli jeho obhajobným argumentom, čím sa stali nepreskúmateľnými a vyprázdnil tým podstatu odvolania ako významného inštitútu trestného procesu. Uviedol, že prvostupňový súd v napadnutom rozsudku vôbec nevysvetlil, prečo by z nepriameho dôkazu zistenej DNA obvineného v automobile v spojení s druhým nepriamym dôkazom, a to z výpovede poškodeného, ktorý vôbec skutok nevedel vnímať vlastnými zmyslami, malo vyplývať, že by obvinený spáchal skutok tak, ako je uvedené v skutkovej vete, čo predstavuje podľa názoru obvineného zásadnú poruchu odôvodnenia napadnutého prvostupňového rozsudku spočívajúcu v celkom nedostatočnom odôvodnení, pričom na toto celkom nedostatočné odôvodnenie napadnutého prvostupňového rozsudku v plnej miere nadviazalo napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré neposkytlo žiadnu odpoveď na jeho odvolaciu argumentáciu.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil v celom rozsahu uznesenie krajského súdu v spojení s rozsudkom mestského súdu a vrátil vec mestskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

K podanému dovolaniu obvineného sa prokurátor Okresnej prokuratúry Košice I nevyjadril.

Dovolanie obvineného V. V. spoločne s kompletným k veci prislúchajúcim spisovým materiálom bolo 4. decembra 2025 riadne predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) na konanie a rozhodnutie o podanom dovolaní.

Následne najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) postupom podľa § 378 Tr. por. predsedom senátu predbežne preskúmal dovolanie obvineného, ako i predložený spisový materiál, a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.), pričom zároveň je dovolanie dôvodné ohľadom namietaného dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. O podanom dovolaní rozhodol najvyšší súd na neverejnom zasadnutí (§ 382a Tr. por.) s následným verejným vyhlásením rozsudku (§ 249 ods. 6 Tr. por. per analogiam), pretože dôvod dovolania podaného v prospech obvineného, bol zjavne preukázaný a bolo zrejmé, že vytýkané nedostatky povedú k postupu podľa § 386 Tr. por. a § 388 ods. 1 Tr. por.

Najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok určený na nápravu v zákone výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení súdov a predstavuje výnimočné prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Táto výnimočnosť je vyjadrená práve obmedzenými možnosťami pre podanie dovolania, aby sa širokým uplatňovaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inšancia na úrovni riadneho opravného prostriedku. Dovolanie preto možno podať iba z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 371 Tr. por. a v dovolaní sa musí vždy uviesť dôvod dovolania a aké chyby sa vytýkajú (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), pričom dovolací súd je viazaný uplatnenými vecnými dôvodmi dovolania (dovolateľom vytýkanými chybami) a nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, resp. z iných, dovolateľom neuvedených dôvodov (§ 374 Tr. por., § 385 Tr. por.). Obsah konkrétne uplatnených vytýkaných chýb a tvrdení, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, by mal vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 Tr. por., pričom však z ustálenej súdnej praxe (R 120/2012-I.) vyplýva, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por. sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd po preštudovaní spisovného materiálu dospel k záveru, že dovolanie obvineného V. V. ohľadom namietaného porušenia práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu, je opodstatnené.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý podľa § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. považuje najvyšší súd za nevyhnutné zdôrazniť, čo v rámci svojej rozhodovacej činnosti notoricky opakuje, a síce pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu je nevyhnutné, ako aj napokon zo samotnej dikcie Trestného poriadku vyplýva, aby zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné. Inými slovami povedané, nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu, resp. porušenie práva obvineného na obhajobu s akoukoľvek intenzitou, zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Pri samotnom posudzovaní, či v konkrétnom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétného prípadu a tieto individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach, vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Dovolací súd uvádza, že v dovolacom konaní pri náprave namietaných pochybení sa preskúmavajú v zásade tie nedostatky, ktoré boli preskúmané už v odvolacom konaní a neboli napravené odvolacím súdom, ako aj pochybenia spôsobené odvolacím súdom. Zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Tr. por.) musí byť realizovaná v obsahu vyhotovenia konkrétného meritórneho rozhodnutia, z ktorého musí byť zrozumiteľne a preskúmateľne zistiteľné, akým spôsobom súd vyhodnotil v trestnom konaní získané a vykonané dôkazy a ako dospel k svojmu rozhodnutiu, pričom v odôvodnení meritórneho rozhodnutia, ktorého predmetom je odvolanie procesnej strany, v tomto prípade obvineného V. V., musí súd uviesť, ako sa vyrovnal s obhajobou a odvolacími námietkami. Podľa § 176 ods. 2 Tr. por. v odôvodnení uznesenia treba uviesť najmä skutočnosti, ktoré sa považujú za dokázané, dôkazy, o ktoré sa skutkové zistenia opierajú, úvahy, ktorými sa rozhodujúci orgán spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj právne úvahy, na ktorých základe podľa príslušných ustanovení zákona posudzoval dokázané skutočnosti. V zmysle § 168 ods. 1 Tr. por. v spojení s § 180 Tr. por. ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovela návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky. Podľa ustálenej súdnej praxe súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04) a všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04) a ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06). Teda všeobecný súd je povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

Rešpektujúc judikatúru ústavného súdu a EŠLP najvyšší súd neustále zdôrazňuje a pripomína, že jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania, ako ich garantuje čl. 6 ods. 1 dohovoru a tiež čl. 46 ods. 1 ústavy, je aj právo na náležité súdne odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07). Potreba náležité odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

Pre akceptovateľnosť odôvodnenia súdneho rozhodnutia je nevyhnutné aj to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým všeobecný súd na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Súčasne je potrebné vychádzať z toho, že práve súdy majú poskytovať v súdnom konaní

materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán v konaní (m. m. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, že v prejednávanej veci sa krajský súd ako odvolací súd argumentačne nevysporiadal prakticky so žiadnou z odvolacích námietok obvineného uplatnených v odvolacom konaní. Pokiaľ sa súd v pôvodnom konaní riadnym a preskúmateľným spôsobom v meritórnom rozhodnutí nevysporiadal s podstatou odvolacej argumentácie obvineného, ide o porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom naplňujúce dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., keďže obvinený ako strana konania nedostal relevantnú odpoveď na svoje zásadné, podstatné argumenty týkajúce sa posúdenia jeho viny/neviny či uloženého trestu, resp. ďalších výrokov meritórného rozhodnutia. Jednou zo základných zásad trestného konania je právo obvineného na obhajobu ustanovené v § 2 ods. 9 Tr. por. a táto zásada je rozvedená v Trestnom poriadku v ďalších ustanoveniach a zahŕňa okrem iného právo obvineného vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu a k dôkazom o nich a podávať opravné prostriedky (§ 34 ods. 1 Tr. por.), čomu zodpovedá povinnosť súdu k týmto vyjadreniam a podanému opravnému prostriedku a v ňom uvedeným podstatným argumentom zaujať jasné, zrozumiteľné a preskúmateľné stanovisko (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Tdo 6/2024). V prejednávanej veci takto krajský súd v odvolacom konaní nepostupoval, čo vyplýva z nasledujúcich skutočností.

Dovolací súd zo spisu spisového materiálu zistil, že obvinený cestou obhajcu ako súčasť doplnenia dôvodov odvolania zo 14. februára 2024 (č. l. 356 - 357) namietol tieto základné, podstatné skutočnosti:

- pre vyslovenie viny obvineného svedčia len dva nepriame dôkazy, ktoré však nepreukazujú, že došlo k naplneniu základných znakov skutkovej podstaty trestného činu neoprávneného užívania cudzieho motorového vozidla podľa ustanovenia § 216 ods. 1 Tr. zák., a to najmä jeho objektívnej stránky,
- v danej trestnej veci nebolo ani po opätovnom prejednaní veci jednoznačne preukázané, že by sa vo vozidle mal nachádzať iba obvinený, stále existuje pochybnosť, že vo vozidle mohol byť aj niekto iný, ktorý nemusel zachovať biologické stopy (odtlačky),
- výpoveď poškodeného o udalostiach o tom, ako zistil, že došlo k odcudzeniu jeho motorového vozidla, ako aj ako sa vozidlo našlo, či znalecký posudok preukazujúci, že sa vo vozidle našli biologické stopy obvineného nepreukazujú, že obvinený naplnil svojím konaním skutkovú podstatu trestného činu podľa ustanovenia § 216 Tr. zák., a teda že sa vozidla zmocnil v úmysle prechodne ho užívať a v rámci vyšetrovania a ani počas súdneho konania nebol vykonaný žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval zmocnenie sa predmetného vozidla obvineným a ani to, že obvinený toto vozidlo užíval,
- pachová identifikácia (resp. odtlačky) sama o sebe nemôže slúžiť ako hlavný usvedčujúci dôkaz viny obvineného, ale musí byť doplnená inými dôkazmi,
- odôvodnenie rozsudku mestského súdu je nedostatočné, keďže súd v rozsudku nevysvetlil, ako dospel k záveru, že obvinený sa jednak cudzieho motorového vozidla zmocnil, ako mal do neho vstúpiť, ako aj, že mal úmysel ho užívať, resp., že ho skutočne užíval a tiež sa nezaoberal ani tým, či sú pravdivé tvrdenia poškodeného, že by bol obvinený odcudzil jeden z jeho kľúčov od predmetného motorového vozidla a tento použil na spáchanie skutku,

Krajský súd sa v napadnutom rozsudku iba veľmi všeobecne vyjadril k odvolaniu obvineného a okrem konštatovania, že „v odôvodnení napadnutého rozsudku Mestský súd Košice s ustanovením podľa § 168 Tr. por. sa vyčerpávajúco, zákonne a dostatočne zaoberal tým, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri vyhodnotení dôkazov a to jednotlivito, ako aj v ich vzájomnom súhrne“, nezaujal stanovisko k žiadnej z obvineným uplatnených odvolacích námietok. Krajský súd vo vzťahu ku jeho prieskumnej činnosti „len“ poukázal na presvedčivosť dôkazov, na ktorých založil mestský súd svoje rozhodnutie, vylučujúcich inú alternatívu ako bola ustálená v rozhodnutí a odôvodnení prvostupňového súdu, bez potreby ich akéhokoľvek opakovania, ako aj bez potreby komentovania a zdôvodňovania výrokov uvedených v rozhodnutí mestského súdu, s ktorými sa plne stotožnil a následne len uzavrel, že „dôvody odvolania obžalovaného V. V. nepresvedčili krajský súd a treba tu podotknúť, že nevychádzali z vykonaných dôkazov a tak odvolanie obžalovaného V. V. bolo zamietnuté ako nedôvodné podľa § 19 Tr. por.“ (správne malo byť podľa § 319 Tr. por.).

Z uvedených skutočností je zrejmé, že krajský súd ako odvolací súd sa preskúmateľným spôsobom nevyjadril k podstate akýchkoľvek odvolacích námietok obvineného, niečo ešte tých podstatných, a teda nevytvoril obvinenému priestor pre jeho účinnú obhajobu, pre plné uplatnenie jeho procesných práv (pokiaľ dovolateľ nepoznal dôvody rozhodnutia krajského súdu, nemohol sa voči nim účinne brániť) a porušil tak právo obvineného na spravodlivé súdne konanie, čím naplnil dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Najvyšší súd preto napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil (ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad) a krajskému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V novom konaní bude musieť krajský súd opätovne prejednať a rozhodnúť o odvolaní obvineného V. V. podaného proti rozsudku mestského súdu a v rámci toho sa riadne a preskúmateľne vysporiadať s odvolacími námietkami obvineného a písomné vyhotovenie meritórneho rozhodnutia vrátane odôvodnenia bude musieť obsahovať všetky zákonom predpísané náležitosti tak, aby podľa ustálenej súdnej praxe bola splnená požiadavka takého meritórneho rozhodnutia, ktoré dáva dostatočným a presvedčivým spôsobom odpovede na všetky relevantné otázky týkajúce sa predmetu súdnej ochrany.

S poukazom na skutočnosti vyššie sumarizované najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.